

ἐν ᾧ ἀγωνίζονται αἱ ἰδέαι τῆς ἀρχαιότητος πρὸς τὰς ἰδέας τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ ἀρχαία καὶ νέα φιλοσοφία, ἡ κλασικὴ καὶ ῥωμαντικὴ ποίησις. Ἰδίως δὲ μεταξὺ ὄλων ἐξέχει ἡ φαντασμογορικὴ ἐκείνη ἀλληγορία τῆς ἀρπαγῆς τῆς ὥραιας Ἑλένης ὑπὸ τοῦ ἀναγεννηθέντος Φαύστου καὶ οἱ γάμοι αὐτοῦ, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ὑσιπέτης ἐκεῖνος ἀετὸς τῆς Ἰέννης ὑπαινίσσεται τὴν προσέγγισιν τῆς ἀρχαίας καὶ μεσαιωνικῆς ποιήσεως, γάμοι ἐκ τῶν ὁποίων προήλθεν ὁ Εὐφορίων, τὸ αἰθέριον ἐκεῖνο καὶ πτερόεν βρέφος, ἡ εἰκὼν τῆς ῥωμαντικῆς ποιήσεως, ὁ ποιητὴς τοῦ *Don Zouán*.

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝΗΣ

— Ὁ Ἰούλιος Βέρνης ἐγεννήθη εἰς Νάνδεις τὴν 8ην Φεβρουαρίου 1828. Μετὰ τὴν ἐκεῖ δ' ἀποπεράτωσιν τῶν ἑαυτοῦ σπουδῶν ἔμελλε τὸ δικηγορικὸν νὰ ἐξασκήσῃ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ τὸ θέατρον τὸν προσελκύει μετ' ὀλίγον. Ἐν ἔτει δὲ 1850 παρουσιάζει ἔργον ἔμμετρον, «*Les Pailles rompues*», πρὸς τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Δυμάς ὁ υἱὸς ἀπετόλμησε νὰ συναγωνισθῇ.

Ἐπειτα δὲ συνέγραψε μετὰ τοῦ Michel Carré τρία κωμικοδραματικὰ βιβλιάρια τὰ *Colin Maillard*, *l'Auberge des Ardennes* καὶ τὴν *Marjolaine*.

Ἐν ἔτει δὲ 1864 τὸν ἐπανευρίσκομεν εἰς τὸ Vaudeville μετὰ τινος ἔργου εἰς τρεῖς πράξεις ἐπιγραφομένου «*Onze heures de siège*», ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο εἰμὴ σύντομός τις ἐκδοσις. Ἐγκαταλείπει δ' ὁ Βέρνης τὸ θέατρον καὶ συγγράφει τὰς «*Cinq semaines en ballon*». Τοῦτο δὲ τὸ ἔργον του ἦτο νέον εἶδος, ἐπιστημονικὸν μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐπενόησεν, βραβευθὲν

δὲ παρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας εἶναι ὄντως μία μεγάλη ἐπιτυχία.

Μετὰ τοῦτο δ' ὁ Βέρνης συγγράφει ἀλληλοδιαδόχως τὰ ἐξῆς:
*« Voyage au centre de la terre,—De la Terre à la lune,—
 le Désert de glace,—Autour de la lune.—Les enfants du
 capitaine Grand,—Les Anglais au pôle Nord,—Vingt mille
 lieues sous les mers,—Une ville flottante,—l' île mystérieuse,—
 le Voyage autour du monde en quatre vingts jours
 —le Pays des fourrures,—Aventures de trois Russes—et
 de trois Anglais—le Docteur Ox—Le Chancelier.*

Ἐν ἔτει δὲ 1873 καὶ 1874 ἐπανευρίσκομεν τὸν Βέρνην εἰς τὸ θέατρον, κατ' ἀρχὰς μετὰ τῆς συντόμου κωμωδίας «Un neveu d' Amérique», παρασταθείσης εἰς τὸ θέατρον Cluny, καὶ μετ' ἔπειτα μετὰ τινος μεγάλου δράματος «Tour du monde en quatre vingts jours.

Γνωσταὶ δὲ τυγχάνουσιν αἱ ἑκτακτοὶ ἐπιτυχίαι τοῦ ἔργου του τούτου ἐπὶ τῶν σκηνῶν τῶν θεάτρων Porte-Saint Martin καὶ τοῦ Châtelet.

Ἐπὶ τέλους ὁ Βέρνης κατορθώνει νὰ παρασταθῇ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ περίφημον αὐτοῦ ἔργον «Michel Strogoff, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Dennery προσήρμοσεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Θὰ γνωρισωμεν δὲ κακῶς τὸν Ἰούλιον Βέρνην, ἐὰν περιορισθῶμεν εἰς τὴν σύντομον ταύτην ὀνοματολογίαν τῶν ἔργων του. Ἄς ἀναγράψωμεν δ' ἐκ τοῦ Γαλάτου καὶ χαρακτηρὰς τινὰς περὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ αὐτὴ ἀπλοϊκότης, οἷα παρατηρεῖται εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐν-
 υπάρχει καὶ ἐν τῇ ζωῇ του καὶ ἐν τῇ διαγωγῇ του· οὔτε δὲ ἐν τῷ βιβλίῳ οὔτε ἐν τῷ θεάτρῳ οὔτε ἐν τῇ πραγματικότητι ἐπιζητεῖ τὰς καταπλήξεις καὶ ἐπιδιώκει τὰς ἐπιδείξεις καὶ τοὺς πατάγους. Σημειωτέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς λοιποῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν διέρχονται τὴν φυσικὴν ταύτην καὶ μετριόφρονα πορείαν, αἱ ἐπιδείξεις αὗται καὶ οἱ θόρυβοι εἶνε συνήθως πένθιμοι. Ὡς πρὸς τὸν Βέρνην δὲ δὲν υπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐξευτελίζηται ὑπὸ δὲν εἰξεύρω ποίων παραδόξων

προσποιήσεων, αἱ ὁποῖαι πολλάκις δὲν συνιστῶσιν ἄλλο τι εἰμὴ
ἕνα ἐπενδύτην τοῦ Ἄρλεκίνου.

Οἱ πάντες γινώσκουσι ποῖαι εἶνε αἱ ἐρέξεις αὐτοῦ καὶ ὅτι πρὸ
πάντων ἡ μοναδικὴ τέρψις του εἶνε ἡ θάλασσα.

Αἱ Παρισίαι δὲ συνήθειαι, ἡ βραδύνουσα ὥρα τοῦ δείπνου, αἱ
ἀγρυπνίαι, λίαν τὸν καταπονοῦσιν. Μετὰ βεβιασμένην δ' ἀνάπαυ-
σιν ἐπαναρχίζει τὰς ἐργασίας του, προγευματίζει εἰς τὰς 10 ὥρας,
λαμβάνει τὸ δείπνόν του εἰς τὰς 5 μ. μ. καὶ κατακλίνεται εἰς
τὰς 9.

Εἶνε δὲ λίαν ἀγαπητὸς ἀνὴρ καὶ εὐπροσῆγορος καὶ διατελεῖ
μέλος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Συλλόγου τῆς Somme. Ἐνώπιον δὲ τῆς
σεβαστῆς ταύτης ἐταιρίας ἀπήγγειλε ὄχι πρὸ πολλοῦ χρόνου λό-
γον λίαν ἐπιδοκιμασθέντα ὑπὸ τῆς ὀμηγύρεως περὶ τῶν μεταμορ-
φώσεων καὶ πιθανῶν μεταβολῶν, ὅσας ὁ κόσμος θὰ ὑποστῇ ἐν ἔτει
2.500. Γινώσκει δὲ καὶ τοῦτο ὁ ἀνὴρ, ὡς γινώσκει τὸ πᾶν.

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Α'. — ΤΟ ΑΛΚΑΖΑΡ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ

Α'.

Σεβίλλη, ἡ ἀρχαία Hispalis ἢ Julia Romulea, ἡ πρωτεύουσα
πόλις νῦν μὲν τῆς ὀμωνύμου ἐπαρχίας τῆς Ἰσπανικῆς χερσονήσου
ἄλλοτε δὲ ἀπάσης τῆς Ἀνδαλουσίας, κείται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς
ὄχθης τοῦ Γουαδαλιβίρ, καὶ κατοικεῖται ὑπὸ 150 περίπου χι-
λιάδων κατοίκων. Κειμένη ἐν τῷ μέσῳ ὠραίας καὶ εὐφορωτάτης
πεδιάδος, περιέχεται ἔτι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς πυργωτῶν βω-
μαϊκῶν τειχῶν. Περιέχει πλῆθος λαμπρῶν μνημείων ἅτινα δι-
καιοῦσιν τὴν ἀρχαίαν Ἰσπανικὴν παροιμίαν· «Ὁ μὴ ἰδὼν τὴν
Σεβίλλην δὲν εἶδεν οὐδέν». Ἐν αὐταῖς διαπρέπει πρῶτον μὲν ἡ
κατὰ τὸ ἔτος 1513 ἀποτελεσθεῖσα γοτθικὴ μητροπολιτικὴ ἐκ-